

Update

03 Nucharin Wangphongsawasd

Text Rebecca Vickers
Photos courtesy of Nucharin Wangphongsawasd

Bangkok — “For furniture, the best way to understand it is to make it.” For Nucharin Wangphongsawasd, a young Thai designer of wooden furniture pieces and products that function equally as well as works of sculpture or art, the process of creating is as rewarding and important as the finished product - if not more so. “I try not to limit myself to asking questions like, ‘what is this going to be?’ Rather, I ask questions such as ‘what can this lead me to? I can’t know what is right until I know what is wrong and the only way to know is to keep trying...keep working and keep making.”

Following her undergraduate study in Industrial Design at King Mongkut University, Nucharin pursued her graduate work at the School for American Crafts, Woodworking and Furniture Design Program, Rochester Institute of Technology, New York. The exhibition “R.M.P. Repetitive, Multiple, Progression” showcased her graduate studies which developed further into “an exploration of linear, curvilinear, planar or volumetric configurations” and found shape in a body of work that draws upon repetition and progressive movement as inspiration for its forms. “In our daily lives, we encounter repetitive patterns in many places, from both the natural world and manmade objects. For me, interesting echoes emerge, such as the relationship between the spiral chambers in seashells and spiral staircases. Seashell chambers grow in spirals starting from the center, with each chamber increasing in size over time. These repetitive patterns can create an infinite feeling of progressive movement and, when we view patterns from different perspectives, evidence of how forms grow can be observed.”

Nucharin also moves progressively through her own creative process, “normally, I start with a smaller mockup and try to be extra curious during my experimentation. For example, I will ask myself ‘what is going to happen if I try to weave this piece with this?’ In reality, I know it won’t succeed, but I just go ahead and try it. Sometimes it works, sometimes not, but I discover many new things along the way.” In two of her thesis works, ‘Ike’ and ‘Stella,’ this openness to experimentation can be seen through her use of wood strips and wedge, “I developed a technique and progressed from employing the wedge as a mere spacer to using it for creating contrast between solid material and open space, thicker and thinner components.”

Nucharin described that these experimentations are the process behind the product and valuable nonetheless regardless of whether they ultimately work themselves out into shape within her final forms or not, a perspective that in many ways mirrors her interest in repetition, multiples and ultimately progression. “Something might not succeed as a piece, but can succeed as a learning process that leads to a more solid goal for the next piece after. I can’t know what is right until I know what is wrong and the only way to know is to keep trying (repetition)... keep working (multiples) and keep making (progression).”

 Nucharin Wangphongsawasd
nucharinww@gmail.com

01 การทำงานกับไม้เป็นส่วนหนึ่งของนิทรรศการ Repetitive, Multiple, Progression

02 Flex ฉากกั้นห้องทำจากไม้แฉงที่มาจากการทดลองหาความสัมพันธ์ระหว่างความแข็งและความยืดหยุ่นของไม้

03 Ike กับ 04 Stella งานออกแบบโต๊ะที่เป็นการทดลองทำงานกับแถบไม้ และการลงสร้างรูปร่างต่างระหว่างการใช้วัสดุที่ทับกับการสร้างสเปซที่โปร่ง

กรุงเทพฯ — “วิธีที่ดีที่สุดในการทำความเข้าใจเฟอร์นิเจอร์คือการลงมือทำ” สำหรับ นุชจรีน หวังพงษ์สวัสดิ์ นักออกแบบไทย เจ้าของผลงานเฟอร์นิเจอร์และผลิตภัณฑ์จากไม้ที่เป็นทั้งประติมากรรมและงานศิลปะ กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานนั้นเป็นสิ่งสำคัญที่ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าผลลัพธ์สุดท้าย “ฉันพยายามจะไม่จำกัดตัวเองด้วยการตั้งคำถาม เช่น แล้วจะทำยังไงต่อไป แต่จะตั้งคำถาม เช่น สิ่งนี้สามารถนำไปสู่อะไรได้บ้าง เราไม่สามารถรู้ได้ว่าอะไรคือสิ่งที่ถูกจนกว่าจะให้เห็นข้อผิดพลาด และทางเดียวที่จะรู้คือการทำซ้ำๆ ทำเพิ่มมากขึ้น และทำให้มันดีขึ้น”

หลังจบการศึกษาทางด้านการศึกษาออกแบบจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี นุชจรีนศึกษาต่อทางด้านการศึกษาออกแบบเฟอร์นิเจอร์และงานไม้ที่ Rochester Institute of Technology ในนิวยอร์ก นิทรรศการ ‘R.M.P. Repetitive, Multiple, Progression’ ที่นิวยอร์กเป็นนิทรรศการแสดงผลงานของเธอที่ถูกพัฒนาสู่การทดลองที่เล่นกับเส้นสาย ความโค้ง หนาบาง และรูปทรงต่างๆ จนเกิดฟอร์มที่มีลักษณะซ้ำๆ ซ้ำๆ ซ้ำๆ สร้างให้เกิดความเคลื่อนไหวและเติบโตในตัวเอง “ในชีวิตประจำวัน เราต้องพบกับแพทเทิร์นต่างๆ มากมาย ทั้งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติและสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้น สำหรับฉัน ทั้งสองอย่างนี้น่าสนใจ ยกตัวอย่างเช่นความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างของเปลือกหอยกับบันไดวน เปลือกหอยจะเริ่มก่อตัวจากตรงกลาง ขนาดของช่องแต่ละช่องจะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ตามระยะเวลา แพทเทิร์นลักษณะนี้สามารถสร้างให้เกิดความรู้สึกแบบไม่มีที่สิ้นสุด เมื่อเรามองแพทเทิร์นนี้จากมุมต่างๆ เราจะเห็นว่าฟอร์มนี้มีจุดกำเนิดมาจากตรงไหน”

นุชจรีนยังคงพัฒนากระบวนการทางความคิดต่อไป “โดยปกติ ฉันจะเริ่มจากโมเดลจำลองอันเล็กๆ แล้วค่อยๆ ตั้งคำถามระหว่างการทดลอง เช่น ฉันจะถามตัวเองว่า ‘จะเกิดอะไรขึ้นถ้าเราก่อชิ้นส่วนนี้เข้ากับอีกชิ้นส่วนหนึ่ง’ ในความเป็นจริงมันอาจจะไม่สำเร็จ แต่ก็ต้องลอง เพราะบางทีมันก็ใช้ได้ ฉันพบสิ่งใหม่ๆ จากการทดลองเสมอ” ผลงาน 2 ชิ้นในนิทรรศการของนุชจรีน ได้แก่ ‘Ike’ และ ‘Stella’ ได้แสดงให้เห็นถึงการเปิดรับกับการทดลองจากการใช้แผ่นไม้ขนาดเล็กและลิ้มไม้ “ฉันพัฒนาเทคนิคจากการนำลิ้มไม้มาคั่น เพื่อสร้างให้เกิดความแตกต่างระหว่าง วัสดุที่เป็นของแข็งและช่องว่าง รวมถึงความหนาและบางของส่วนประกอบต่างๆ ด้วย”

ไม่ว่าสุดท้ายผลลัพธ์สุดท้ายจะออกมาเป็นอย่างไร นุชจรีนอธิบายว่าการทดลองนี้เป็นเบื้องหลังของผลงานที่มีคุณค่า ซึ่งแนวคิดนี้ถือเป็นแนวคิดที่สะท้อนให้เห็นถึงความสนใจในเรื่อง repetition, multiples และ progression ของเธอได้เป็นอย่างดี “บางอย่างก็อาจจะไม่สำเร็จออกมาเป็นชิ้นงาน แต่ถือได้ว่าเป็นความสำเร็จทางกระบวนการเรียนรู้ที่สามารถนำไปพัฒนาต่อกับงานชิ้นต่อไปได้ เราไม่สามารถรู้ได้ว่าอะไรคือสิ่งที่ถูก จนกว่าจะเห็นข้อผิดพลาด และทางเดียวที่จะรู้ได้คือการทำซ้ำๆ (repetition) ทำเพิ่มมากขึ้น (multiples) และทำให้มันดีขึ้น (progression)”

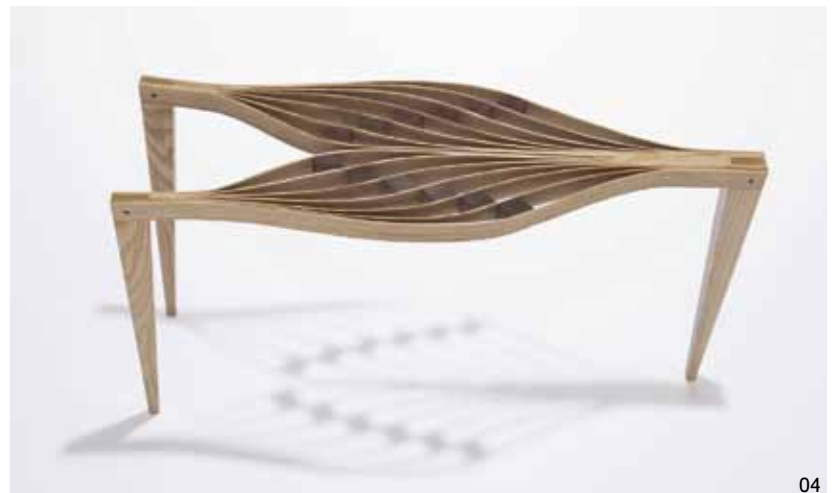
01

02

03

04